

DEJINY DĚTSKÉ SCÉNY

6

ČTVRTEK 16. 6. 2016

ÚVODNÍK

ÚVODNÍK (EDITORIAL)

JAK NAPSAT DOBRÝ ÚVODNÍK, KTERÝ SI NĚKDO PŘEČTE?

Nebe potemnělo. Je poslední den přehlídky. Programová brožura se vyčerpala. Už zbývají jen dopolední semináře, ale i ty mívají rozlučkový charakter (po loňské zkušenosti víme, že to bylo dopoledne loučení, slz, ujišťování, objímání a pohledů na batohy obtěžkaná záda). Rádi bychom vás přesvědčili o tom, že redaktoři vyčerpání nejsou – že jsou naopak nabíti jako ebonitové tyče, nabalení (nápady) jak pumpy, ze kterých stále tryská svěží gejzír metafor, nacucání zážitky z přehlídky jako houby po dešti.

Ale opak je pravdou. Studnice nápadů vyschla, žába sedí na prameni, nebe metafor se zatahlo černým flórem, a tak nezbyvá nic jiného než použít návod na to, jak psát úvodník (editorial). První rada zní: Nezačínajte počasím! A sakra. Tak to už nespravíme. Druhá rada: Vykašlete se na nicneříkající náladové řečičky a jděte přímo k věci! Tedy: až to tady všechno skončí, my už pojedeme také rádi domů. Třetí rada: Neopakujte obsah obsahu. To nám nehrozí, páč my obsah neznáme (je 23:15 a některé příspěvky ještě nedorazily), tak tohle se vztahuje k radě čtvrté: Vysvětľujte, komentujte. Pátá rada: Buďte osobní. To je lehké. Většinou redakce, k velkému politování všech spolupracovníků, smrdí nohy. Šestá rada zní: Poděpíte se. Tak dobře, jdeme na to! Tento úvodník pro vás napsaly Veronika Zlatěnka Brněnka MášiPanínka a Eva Hustokrutomatka Laška Jihomoravská.

Poslední doporučení pro psaní úvodníku zní: „Až editorial dopíšete, podívejte se na něj znovu očima čtenáře. Úvodník neslouží k: masírování vlastního ega a bohapustému plácání.“ Budiž. Jsme dobří, tak jsme to, doufejme, nák zímáky. A tímto jsme vzklenuly stylistický oblouk, protože pozorným čtenářům neunikne, že tím to všechno končí. Stačí to takhle dlouhý?

NAHLÉDLI JSME...

... DO SEMINÁŘE B, KŘÍŽOVATKY, ZÁKOUTÍ, SKRÝŠE

Předposlední den semináře Romana Černíka začíná debatou o představeních minulého dne. Následuje rekapitulace témat, která se dosud nasbírala: vojska, co táhla Svitavami, různé jazyky, které se ke Svitavám váží (polština, francouzština, němčina, esperanto, čeština, švédština), industriální stavby (textilky, manufaktura), rumpál jako předmět i označení místa (hospoda U Rumpálu), návštěvy významných osob (Josef II., generál Suvorov, T. G. Masaryk), požáry města (jeden přímo destruktivní), motivy opuštěnosti, nostalgie a naděje.

Následuje rekapitulace nastřídaného materiálu. „Co máme k dispozici? Naše město, vytvořené básně, živé obrazy. Můžeme zkusit pracovat s jazykovými mutacemi. Lze pracovat s pohybem a přesunováním v prostoru. Je třeba vyřešit příchod a jakým způsobem se bude scéna proměňovat.“ Účastníci semináře nahlas čtou texty, které vytvořili předchozí den. Ozývá se čeština, francouzština, esperanto. Utkvěla nám báseň: „Velmi ztrápená/ v obraze je zavřená/ dáma zelená.“

Přemísťujeme se na oplocené cvičiště nad kostelem sv. Jiljí pod železniční tratí. Volnou plochu pokrývá přes metr vysoký koberec trav přetínaný asfaltovými cestami, které v zeleném porostu tvoří pravidelné obrazce. Vysoká stěbla se ohýbají ve větru. Stačí si lehnout, a zmizíte. Celému prostoru vévodí bílá dispečerská věž autoškoly. Polojasné nebe se postupně zatahuje a tmavne.

Začíná se rozcvíčkou, posíláním impulsu po kruhu v podobě gesta a slova „bum“. Slovo „beng“ impuls obrací. Pak Roman posílá oba impulsy proti sobě. Jde o to, udržet oba ve hře co nejdéle.

Nyní se všichni rozdělí do dvou skupin. „Skrýjte se na ploše, postupně se vynořte, spojte se, jděte v řadě a pak se opět skryjte.“ Obě skupiny zkouší nezávisle na sobě, a zkoumají, co obraz lidí, zjevujících se a mizejících v terénu může představovat. Postupně vychází najevo, že pohyb po ploše cvičiště může evokovat pohyb armád i stěhování lidí v důsledku dějinných událostí. Potom se skupiny spojují a společně hledají, jak nasbíraná témata, básně a živé obrazy propojit. Jsou slyšet útržky vět: „Serča eraroi... Estas longa voioi iri. Bienvenue à Svitavy. Witamy w Switawach.“ Jazyky, co zněly Svitavami v minulosti. Výsledkem je patnáctiminutová koláž, která propojuje všechny prvky.

Na otázku: „Jak se změnil váš pohled na Svitavy díky této dílně?“ se od Elišky po skončení práce dozvídáme, že ze začátku nevěděla o Svitavách nic, jela sem vlastně na výlet. A pak se to začalo odkrývat. Srovnalo se jí to. „Dokázala jsem po třech dnech číst mapu.“ Důležité pro ni byly návraty na stejná místa v časovém odstupu. Vždycky tam uviděla ještě něco nového. Roli hrál také čas. „Tady v tomto prostoru dnes bez přestávky pracujeme celé dopoledne.“ Katce připadala zajímavá fáze sběru informací i místa, která navštívili a kde se tvořilo. Že neseděli jen v místnosti.

Roman nás při cestě do města upozornil na to, že rozsah práce v semináři se rovná časové dotaci jednoho semestru na vysoké škole. Letošní skupina je věkově a zkušenostně pestrá, což vyvolává inspirativní napětí. Smyslem dílny je zcitlivovat své vnímání prostoru. Stát se citlivým vůči prostoru, umět ho číst, porozumět mu. Odhalit jemné otisky a neviditelné souvislosti. Prostor se tak může stát vyjadřovacím prostředkem. Metodika práce vychází ze site specific.

Společně komponovali Roman Manda a Veronika Rodová

NA SLOVÍČKO S...

...S ROMANEM ČERNÍKEM, LEKTOREM SEMINÁŘE B, KŘÍŽOVATKY, ZÁKOUTÍ, SKRÝŠE

Existuje nějaké místo, jehož genius loci bys zásadně odmítl prozkoumat?

To asi není... Dokonce jsem dělal jeden mezinárodní workshop v Buchenwaldu. Tedy ne přímo v pracovním táboře, ale zajímala mě vždycky monstróznost památníků. Víím, že třeba Jiří Sozanský dělal s Teatrem Novogo Fronta projekt přímo v Terezíně. To jsem si uvědomil, že tohle už bych asi nedělal. A ani na hřbitově ne.

Připadá mi, že se site specific projekty, zaměřené na zkoumání paměti místa a prostoru, se v českém divadelním kontextu čím dál víc rozšiřují. Vnímáš to podobně?

Já si myslím, že okouzlení už je za zenitem. Už jsem fakt dlouho nedělal nic, co by bylo utvářeno vyloženě jako představení. A myslím si, že to může tak trochu planět, může se z toho stát mányra. I když je to zajímavé a může to být působivé. Prostě si myslím, že řada lidí, kteří s tím začínali, už to nedělají. A na druhou stranu - já to rád používám jako prostředek, který bystří pozornost, který učí číst místo, přemýšlet o situaci. Učí být tím, kdo se zajímá, tím, kdo je aktivní. Ve vztahu k místu, ve kterém se pohybuje. Nebýt lhotejný. To souvisí s tím, že člověk se v takových projektech musí místa fyzicky, reálně dotknout.

My v Čechách máme schopnost často se schovávat za slova. Tohle je ale spíš tělová zkušenost, vizuální zážitek, pocitová záležitost kombinovaná s fyzickou akcí. To mi připadá zajímavé a беру to jako nějaký výzkum: Já jsem teď nadšený z toho, čemu se říká dokumentární divadlo - pracovat s realitou a něco z ní sbírat, upozorňovat, že je to taky cesta. Po zkušenostech se studenty nebo s dětmi víím, že site specific projekty prokazatelně prohlubují zájem o místo. Jsem schopen argumentovat spoustou příkladů. Člověk, který se do toho pohrouží nějakým výzkumem i přímou zkušeností - třeba když měří prostor částmi těla, když ho opravdu prolézá, často ho musí uklidit, dát si pozor, aby někdo někam nespádl - tak ten má fakt k místu vztah. Není to jen fotka nebo vyprávění, ale reálná záležitost. Zajímat se o osudy lidí kolem, o to, co bylo přede mnou, kam to směřuje... To mě na tom zajímá.

Víc a víc lidí u nás se zajímá hlouběji o svůj region, tam se snaží obnovovat tradice, památky. Získává peníze na komunitní projekty, věnuje svému místu energii právě v souvislosti s pamětí místa. Myslíš, že se smýšlení o místu, kde žijeme, u nás nějak posunulo?

Myslím si, že jo. Zajímá mě třeba ještě jiná věc - komunitní divadlo. V zahraničí je jen termín chápáný trochu jinak než jako sousedské divadlo. Komunitní divadlo znamená, že komunita si formuje nějaké cíle, společně se někým posouvá a divadlo samo není cílem, ale prostředkem. Takovou funkci může mít i výtvarné umění nebo tanec a můžou se tak propojit věci, které se moc nepotkávají. A to, myslím si, se u nás děje. Site specific tak může být něco jako jazyk pro ten společenský proces.

Hodně to vidím u nás v Sudetech - lidi společně něco objevují a snaží se vyjádřit. Teď jsme měli českoněmecký projekt se studenty pro spolužáky ze druhých stupňů. Žáci základních škol měli podobnou metodiku: měli možnost potkat se sociologem, s historikem pracujícím technikou

orální historie, pracovali s divadelním lektorem, sbírali rozhovory, články. Pak z toho vytvořili představení a navzájem si to odehráli. Takový minifestival. Zajímá mě taky to, co umí Němci, Angličani - divadlo protestu, divadlo politické, blízké dokumentárnímu divadlu.

A s těmito tendencemi souvisí třeba práce Kateřiny Šedé, Divadla Continuo na Kratochvíli, bratrů Bambuškových v Lounech, v Žatci. Nebo Dechovka Divadla Vostoj - témata českoněmeckého soužití, kde pracovali s poloautentickým materiálem. To jsou dobré impulsy. Z toho podhoubí pak vznikají opravdu umělecké výstupy.

U nás je taková parta, která už dlouho a důsledně pracuje na českoněmecké spolupráci. Vytvořili si třeba jazyk složený z českých a německých slov, kterému říkají „čojč“, s ním se pojí projekty, tábory, akce pro mládež. Každý rok mají nějaké téma - pašeráky, skláře, teď mají samozřejmě Karla IV.

To je taky cesta, jak využít divadlo. Stejně jako je užitečná keramika, tak může být asi i něco jako užité divadlo. A myslím si, že to není nic proti ničemu. V Anglii se tomu říká „divadlo pro rozvoj komunity“, kdy tvůrci pracují právě se sociologickou, antropologickou zkušeností a s otázkami menšin. To u nás neumíme - tady je málo lidí, kteří pracují s Romy nebo s jinými komunitami.

Co by ses chtěl naučit?

Kázni, soustředěnosti, péči o své zdraví. Taky bych chtěl to, co jsem dělal a dělám, nějak sesadit do teoretického tvaru. Ale to se musím naučit sedět na jednom místě.

Jak Tvá práce v dílně ovlivnila vztah ke Svitavám?

Tento typ dílny jsem tady dělal podruhé, takže něco už jsem věděl. Ale určitě jsem objevil nová místa. Našel jsem tady i jeden rozměr, který byl zajímavý, a to rozměr všech jazyků, které Svitavami procházely. Našli jsme tady stopy po všech těch různých národních armádách, které kdy Čechami táhly. Byli tady Francouzi, Prusáci, Rusové, byli tady třeba Poláci v osmašedesátém. Dokonce i Mongolové! Našel jsem novou kavárnu Rošambo, to bylo příjemné. V dílně jsme hodně putovali - dal jsem účastníkům slepou mapu a chtěl, aby vždy našli určitý bod a zdokumentovali to.

Čemu všemu se věnuješ?

Asi nejvíc jsem vysokoškolský učitel, v současné době učím v Plzni na Pedagogické fakultě na Katedře pedagogiky a nově jsem pracovníkem DAMU na Katedře výchovné dramatiky, to jsou ty oficiální role. Pak jsem ředitelem divadla Moving Station, což je přestavěné plzeňské nádraží. A taky jsem kulturní aktivista - dělám pro města strategie kulturního rozvoje - třeba pro Písek, Plzeň, Planou, Mělník, to dělám s jednou kolegyní. A pak mám ještě rozdělané nějaké další věci.

Kdybys Ty sám byl nějakým místem, jak by vypadalo?

Kdybych byl dům, to bych byl maringotka nebo hausbót. Ale místo... asi bych byl nějaké město, určitě kolem řeky, možná taky přístav, ale určitě v údolí, a měl bych nějaké historické středověké jádro. Místo u vody.

Díky za rozhovor.

Eva Davidová

PŘEDVČÍREM JSME SI VŠIMLI...

...DĚTSKÉ DÍLNY – TELEVIZNÍ REPORTÁŽ

ZEPTALI JSME SE...

... NA DIVÁCKÉ DOJMY Z PŘEDSTAVENÍ 5. BLOKU

**Co si z daného představení odnášíte
a co pro vás bylo klíčovou myšlenkou?**

Který moment byl pro vás nejsilnější?

You, generace

Nová anglická slovíčka. A hlavně je hezký pohled na mladou generaci lidí, jak to vidí oni a jak to je doopravdy.

anonymní divák

Pro mě to bylo celé zajímavé.

Pavel Horák (30)

Pohled na současnou generaci a že některé děti nejsou závislé na internetu.

anonymní divák

Konec, jelikož chtěli dát najevo, že netráví tolik času na internetu.

Kateřina (18)

Leni

Byla jsem kdysi učitelka. S dětmi jsem to četla a myslím si, že je třeba si to znovu opakovat, protože dnešní děti to neznají.

anonymní divák

Bylo to úžasné, že se to ani nedá určit.

Eva Henslová (70)

Osvětlení té doby války. Jak bylo těžké vycházet za války.

anonymní divák

Nejvíce asi jak přišla nová židovská dívka do třídy.

Ester (20)

Malý John a Krvavé koleno

České pohádky jsou pro nás lepší než americké. V amerických jsou sice lepší postavy, mají vše lepší. Ale české mají něco do sebe.

anonymní divák

Jak se z hlavní postavy stal flek, vše zčervenalo.

Barbora Havlíčková

Ukázat rozdíl mezi českými a americkými pohádkami.

anonymní divák

V moment, kdy se rozsvítila červená světla

a sourozenci mu řekli, že přijde Krvavé koleno.

Vítek (17)

Tak tady mě máte...

Odnáším si radost.

anonymní divák

Když servírovali kyselý ksicht.

Petra Severínová (47)

Ptaly se Markéta Horejsková, Kateřina Bártová, Eliška Šlanhořová ze SŠPgHS Litoměřice

Které představení vás dnes nejvíce zaujalo? Můžete pojmenovat, proč?

Nejlépe na mě zapůsobilo představení Leni. Hlavně díky tomu, že mi přiblížilo postoj Němců k Čechům za 2. světové války, což pro mě bylo velmi silné. Náročné téma, se kterým se herci poprali opravdu statečně.

(Jiří Rybar, 41 let)

Dnešní odpoledne bylo pro mě opravdu silné. Všechna představení se mi líbila a každé zobrazovalo něco jiného, ale co je spojovalo, byla energie dětí. Bylo vidět, že děti jsou při věci a vědí, co hrají. Bylo vidět, že je to baví.

(Hana Patrasová)

Hodně mě potěšila práce s poezií v posledním představení, myslím, že je to cesta k poezii. Potěšilo mě, že představení bylo čisté a bez zbytečných efektů. V podstatě nepotřebovali ani muziku ani nic jiného, v podstatě jen sami sebe. Pohládilo mě, že my, diváci, jsme mohli vidět, kudy na to s dětma, abych i do budoucna s nimi nějakou cestu k poezii našla. Hodně přemýšlím o Leni, navzdory některým otázkám, které tam mám, si myslím, že téma nebylo nijak „rozpatlané“. Velmi se mi líbila stylizace a hlavní představitelka Leni, protože se s rolí sžila, a to na celou dobu představení. V prvním představení se mi líbilo, že pedagog jde naproti svým dětem, i přesto, že má generace se pochopitelně nechytala, například u slova „prank“. Představení udělali jako svou výpověď. Bylo mi moc příjemné, že se mi nakonec prezentovali jako lidi. U čtvrtého vystoupení mě nepříliš oslovil úvod, jako kdyby se to rozbíhalo, ale je to moje milovaná literární předloha. Tentokrát si ji soubor zpracoval s jinými postavami. Malého Johna jsem přijala, představení pro mě autora vůbec neurazilo, v mnohém ho pro mě povýšilo.

(Hanka Švejďová)

Nejvíce se mi líbilo představení Krvavé koleno, protože mi přišlo, že děti byly přirozené a představení bylo hezky vystavené a bavilo mě to.

(Irena Konývková)

Nejvíce se mi líbilo druhé představení, Leni, jelikož je to zajímavý námět. Myslím si, že spoustu lidí by mělo tuto historii znát, myslím, že je to velice lákavé a napínavé téma.

(Jiří Hotový, 19 let)

Mně se nejvíce líbilo představení You, generace, myslím, že to byl velice dobrý námět a hodně mě zaujalo, že si herci vystoupení vytvořili sami. Mám totiž bratra, kterému je 11 let, tudíž spadá do této generace. Takže mě to pobavilo a obraz z jeviště jsem si promítla k nám domů.

(Tereza Homolková, 18 let)

Ptaly se Kateřina Vlachová a Lenka Příbylová ze SŠPgHS Litoměřice

PRÁVĚ VYCHÁZÍ...

DIVADLO PRO DĚTI

„Na základě načrtnutých věkových specifik dětského diváka od prvního dětství, přes předškolní, mladší školní až po starší školní věk zabírá kniha celý proces jevištní tvorby s důrazem na možnosti, potřeby a zájmy dětského diváka: výběr a analýza předlohy, vytvoření dramaturgicko-režijní koncepce, zpracování textového podkladu i provázanost všech funkcí, složek, prostředků a postupů jevištní realizace - tedy scénografie, hudby, choreografie, herectví a režie. Je určena všem, kdo připravují divadlo, nejme pro děti, tedy také těm, kteří vytvářejí divadlo hrané dětmi.“

Luděk Richter.

DALŠÍ DOSUD VYDANÉ PUBLIKACE DDD

Praktický divadelní slovník - Pro amatéry i profesionály, studenty středních a vysokých škol i žáky základních uměleckých škol.

Praktická dramaturgie v kostce - Základy dramaturgické tvorby na přehledně vyloženém teoretickém základu s jasným směřováním do inscenační praxe.

Co skrývá text - Dramaturgicko-režijní úvahy nad čtyřiceti nejčastěji inscenovanými prózami a oblíbenými literárními předlohami divadla pro děti, dětského a mladého divadla. **Pohádka...a divadlo** - Jaká pohádka je. Co je její podstatou. Jaké má vlastnosti. Co je jejím obsahem a jaký má smysl. Co člověku dává a v čem je blízká dnešnímu dítěti.

Co je co v pohádce - Abecedně řazený „slovníček“ přibližuje významy nejčastějších pohádkových reálií.

Od pohádky - k pohádce - Cesta od literární předlohy k divadelnímu scénáři na jedné konkrétní pohádce - Erbenových Třech zlatých vlasech děda Vševeda

Hříčky, hry a scénáře pro starší a pokročilé - Výběr deseti textů, které Luděk Richter v posledních třiceti letech připravil pro soubory, jež vedl a režíroval.

O divadle (nejen) pro děti - Souhrn úvah o divadle pro divadelníky, učitele pořadatele, teoretiky a kritiky.

Herectví s loutkou - Léta očekávaný knižní hit dlouholetého protagonisty a druhdy ředitele Východočeského loutkového divadla DRAK v Hradci Králové a známého loutkářského všeměla Jana Dvořáka.

50 loutkářských Chrudimí - Publikace obsahuje vše, co se dá o špičkovém amatérském loutkářství posledních padesáti let zjistit

Loutkářská Chrudim 2001-2011 - Pokračování oblíbené publikace 50 Loutkářských Chrudimí.

Knihy vydané zčásti za přispění Ministerstva kultury ČR lze získat na adrese: Dobré divadlo dětem - Společenství pro pěstování divadla pro děti a mládež, Chopinova 2, 120 00 Praha 2: 222 726 335, e-mail: osDDD@seznam.cz.

VČERA JSME VIDĚLI...

You, Generace

Leni

Maly John a Krvavý koleno

VČERA JSME VIDĚLI...

Tak tady mě máte

You, Generace

Leni

ZAPSALI JSME...

... Z INTERNÍ DISKUSE LEKTORŮ O PŘEDSTAVENÍCH 5. BLOKU

KONTEJNER 16 V POKOJI 225, ZUŠ JANA ŠTURSÝ, NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ – YOU, GENERACE

Mladí lidé přicházejí na scénu za tmy a kromě dvou vypravěčů zalehnou a začnou svítit mobily či smartphony a začínají se pohybovat v internetovém světě a postupně se dozvídáme o jejich pohybu v tomto světě stále víc, vnímáme, jaká „specifická“ jména či přezdívky si dávají na sociálních sítích a jaké zážitky si tam sdělují. A také jaká videa natáčejí a zveřejňují na YouTube. Představili a pojmenovali „ajtácké“ věci, kterým starší generace ne vždy přesně rozumí. Je to v podstatě takový „inteligentní plakát“, užívají si to a dělají s nadsledem a odstupem. Je to neokázalé a nepřekombinované a zaujalo to výpovědní hodnotou a jejich závěrečné sdělení jim rozhodně věříme: tedy o tom, že i když si o jejich generaci dospělí myslí, že je jen internetová, tak to není pravda. Protože někdo i maluje, někdo hraje na klavír, někdo sportuje... A rozhodně je třeba ocenit práci se zvukem, která věci slouží, navozuje atmosféru Internetu a pomáhá i fázování. Celek je organický, všechno v něm je funkční a nic zbytečné. Takže tahle autorská inscenace (autoři a režie Kateřina Šteidllová a soubor) svými kvalitami potěšila.

BEZEJMÉNA LIBEREC, ZUŠ ALOISINA VÝŠINA, LIBEREC – LENI

Předlohu Zdeňky Bezděkové se v inscenaci povedlo souboru povýšit (dramatizace soubor, režie Miloslava Čechlovská a Jarmila Šírllová) a zafungoval princip skládání střípků v mozaiku a většina obrazů působila silně. Výpověď je zřetelná a vztah dětí k příběhu je cítit. Je funkční, že roli Leni hraje holčička, která je menší než všechny ostatní děti a je také ve věci a nic nepředstírá. Celek je postaven jako její pátrání po minulosti, v níž se objevují jak její vzpomínky a sny, tak i současná realita. V úvodu si Leni píše a to, co si píše, vyslovují střídavě všichni ostatní. A když dochází na sny a vzpomínky, tak je vyslovuje ona za pomoci pohybového tvarování některého z dětí. Některé situace se odehrávají ve škole při vyučování (působivé je, že všichni jsou v „nacistických“ barvách černé s červenou, zatímco Leni v kostýmu v barvách československých), kde se Leni setkává s nacistickým terorem a zneuznáním. Když pak místo „nacistické“ učitelky nastupuje nový učitel, který pak Leni, tedy Alenu Sýkorovou, navede k tomu, aby zjistila, že není „cizí panchart“, ale že byla za války zavlčena do Německa. Je to působivé, ale není to sentimentální. Ne u všech obrazů přesně pochopíme, co znamenají, ale v příběhu se rozhodně neztrácíme. Přesná je práce se zvukem (například hra na skleničku s vodou) a také šikovné zaplňování prostoru a využívání vnitřních hlasů.

DRAMATICKÝ KROUŽEK ZŠ ŽELEZNICKÁ, JIČÍN – MALÝ JOHN A KRVAVÉ KOLENO

Soubor si vybral předlohu Pavla Šruta (z knihy „velice amerických pohádek“) a úvod, který začal četbou jedné knihy kluky a druhé dívkami a veselost chlapců je přivábila a zjistilo se, že zatímco dívky čtou českou pohádku, tak kluci americkou a došlo k porovnávání českého Honzy a amerického Johna. A – „Amerika je holt Amerika“. Tento úvodní srovnávací nápad je dobrý a má i funkci rámce, ale v závěru by byl lepší bez podrobnějších dodatků (o českých pohádkách a jejich „dobrych“ koncích). Pokud jde o samotný příběh, tak je zvláštní, že jednoduchou pohádku se pokoušejí psychologizovat a posouvat ji k realistickému vyprávění příběhu o nejmladším rozmazlaném sourozenci, který se fláká a navíc pak i škodí. Ale s tím pak nekoresponduje pohádkový závěr, kdy Krvavé koleno Johna zlikviduje. A to navíc v okamžiku, kdy už je polepšený a snaží se pomáhat, jenomže množství úkolů, kterými ho zavalují sourozenci, plnit nestíhá, a tak se naštvě a mrští polenem. A pak je zlikvidován. Kdyby si víc ujasnili žánr a drželi se víc pohádky a situace hráli víc ve zkratkách, určité by to celkovému vyznění inscenace prospělo. Protože děti mají rozhodně základní vybavenost a kultivovanost, hezky byly vymyšlené i kostýmy i práce se zvukem - působivé bylo vyřešeno například plašení ptáků.

KUK-ÁTKO, ZUŠ ŠTÍTNEHO, PRAHA 3 – TAK TADY MĚ MÁTE...

Soubor využil básničky Shela Silversteina (režie Ivana Sobková), které jsou stavěné tak, že vedou k výrazné pointě, a to se v téhle inscenaci tak docela nepodařilo. Pointy vycházejí lépe tam, kde je říká jednotlivec než tam, kde se říkájí kolektivně. Ale i když někdy pointa vyjde (například básnička Škyt byla udělaná hezky), tak by měl vždy být dán divákovi prostor, aby pro něho vyzněla, ale to bylo mnohdy „převálcováno“ rychlým nasazením další básně. Takže by bylo dobré víc se soustředit na to, aby se jednotlivé básničky od sebe oddělily. Navíc ten, kdo zná dobře předlohu, si uvědomí, že si děti text občas mění, což by se u této poezie dělat nemělo. Ale děti jsou rozhodně vybavené, soustředěné a některé obrazy hezké. Jen jsme nedokázali objevit základní tematický oblouk (spíš jen dílčí témata), a tak nám přišlo poskládání básniček v pořadí, v jakém jsme je sledovali, spíše náhodné. V úvodu se zdálo, že to bude o hledání nového pohledu na svět, ale to se pak nějak vytratilo.

Alena Exnarová

ZAPSALI JSME...

... Z VEŘEJNÉ DISKUSE O PŘEDSTAVENÍCH 5.BLOKU

ÚTĚK

Diváci ocenili ambicióznost tohoto představení v pozitivním slova smyslu, tedy ve smyslu náročnosti na divadelní prostředky a způsob komunikace s divákem. Bylo to opravdu velké divadlo, a tak můžeme být my diváci, podle slov lektorů, nároční i např. na profesionální zvnitřnění rolí postav. Hovořilo se o silném diváckém zážitku (někteří se emočně ponořili, jiní ne) souvisejícím s uvěřitelností (např. v momentě sblížení obou hrdinů). Inscenace propojuje realistické a symbolické prvky či styly v zajímavé kombinaci – je to výzva, ale zároveň to může bránit emočnímu zaujetí diváka. Symbolické prvky vyvolaly některé otázky, na něž si ale emočně zaujatí diváci mohli odpovědět svou fantazií.

Vyzdvížena byla herecká a pohybová vybavenost herců, kteří přesně fungovali na jevišti. S nepříliš velkou jistotou diváci hovořili o motivaci postavy dospělého chlapce, o chybějících informacích z prehistorie postavy. Příběh by mohl mít konkrétnější situace.

Výrazná práce se scénou a fyzickým pohybem a námahou zobrazuje to, že jde o život. To podpořilo opravdovost víc než akrobatické prvky. Pro některé diváky ale ta fyzická námaha byla trochu samoúčelná. V diskusi byl zmíněn i „stockholmský syndrom“ (specifická pozitivní emoční závislost oběti na pachateli), evokovaná vztahem dvou hlavních postav.

YOU, GENERACE

Zobrazení světa mladých lidí v kontrastu s osobním vyznáním hrajících v závěru představení bylo pojmenováno jako trefné, autentické, čisté a nepatetické. Ačkoli šlo o parodii pubertáků, lektorským sborem byla charakterizována jako „inteligentní plakát“. Herci dokázali nebrat se vážně, měli nad postavami nadhled. Přitom věděli, co chtějí říct, věřili tomu a jasně mířili k tečce. „Toto si o nás myslíte, ale my jsme jiní.“

Diskutuje se o momentu, kdy dívka natáčí sama sebe na pohřbu své matky; zmíněn je i moment vyhození rozhledny do povětří. Pro někoho už to překračuje hranici snesitelnosti, pro někoho to ale přesně rezonuje s humorem, který mladí herci užívají. Z diskuse zůstala otevřená otázka: Kdo jsou přesně ti dva mladí mužové, kteří vedou přednášku o youtuberech?

LENI

Divákům se líbila pohybová stylizace loutek, dotýkala se jich emočně; ovšem jiné diváky ty stylizované pohybové vstupy rušily. Zaznělo poděkování za hudební a zvukovou složku, podporující evokaci zlého snu a panoptikální děsivost jevištních výjevů. Děti dokázaly vytvořit působivou atmosféru přiměřenými prostředky, přesně, bez přehnané apelativnosti. Vyzdvížena byla i promyšlená výstavba inscenace. V diskusi byla opět, stejně jako u představení Útěk, položena otázka o dostatku informací o motivacích postavy Leni: Co to znamená, že Leni ovládá svoje hračky? Jakým činem se změnila? Ve kterých momentech opravdu bojovala o to, kdo je?

MALÝ JOHN A KRVAVÝ KOLENO

Uváděči na forbině jsou pro některé diváky zklamáním – uvádějí sice do kontextu, ale po zbytek představení nejsou využiti. Hudební a zvuková složka byly osvěžující, zvuky se staly součástí hry a měly větší divadelní význam (např. při sbírání malin) než písničky. Písňe nejsou bohužel ani dějotvorné, ani charakterotvorné – působí nadbytečně. Mohly být propojeny s akcí. Ve vztahu ke kontextu krajské přehlídky Jakub Hulák oceňuje snahu jít po situaci, práci s mizanscénou a přirozené fungování dětí na jevišti.

Ve Šrutově zpracování je pohádka vybudovaná anekdotou, ale není jí v tomto zpracování přikládána příliš velká váha? Dlouhá expozice příběhu je ve vztahu k následnému ději disproporční. Zobrazení Krvavého kolene potřebuje jiné scénické řešení, protože je až příliš konkrétní a tedy nevěrohodné.

TAK TADY MĚ MÁTE...

Jde o dobře vystavěnou koláž nonsensové poezie, jednoduché básně na sebe plynule navazují. Padne i jeden názor, že propojování je tady až příliš mnoho a jednotlivá „básnická čísla“ by naopak mohla být oddělená. Básně mají výraznou pointu, ta ale musí vycházet i na jevišti, což se ne vždy daří. Rámcová básně (zkuste se podívat na svět vzhůru nohama) vlastně nesouvisí s obsahem koláže. Dozvíme se, že na obvodní přehlídce byly v koláži jiné texty a inscenace vypadala jinak. Velký prostor jeviště Fabriky možná ubral na jistotě dětí při pohybu na jevišti a sdělování textu; možná trochu tápali v prostoru a představení si méně užívali.

Zdůrazněno bylo také to, že pásmo poezie má na přehlídce své místo a kromě říkanek z abecedy (inscenace Písmena) je toto vlastně jediné recitační pásmo na Dětské scéně.

Při letním závěrečném shrnutí jeden ze studentů ocenil, že díky účasti na Dětské scéně slyšel množství názorů odborníků na dětské divadlo a uvědomil si, jak moc divadelní zážitek ovlivňuje místo, kde v hledišti sedíte. Všichni svorně poděkovali za přehlídku všem nepřítomným organizátorům a přítomnému Jakubovi.

Zapsala a srdečně se loučí

Eva Davidová

VCERA JSME VIDĚLI...

Maly John a Krvavý koleno

Tak tady mě máte

You, Generace

VČERA JSME VIDĚLI...

Leni

Malý John a Krvavý koleno

Tak tady mě máte

ZAPSALI JSME...

... Z DISKUSE STUDENTŮ STŘEDNÍCH PEDAGOGICKÝCH ŠKOL O PŘEDSTAVENÍCH 5. BLOKU

Poslední diskusi moderátorka Hana Švejsová zahájila poděkováním, že ji studenti ve farní stodole nenechali samotnou. Poté přivítala herce z Ostrova, kteří hráli své představení Útěk už předešlý den. Na jejich představení se divákům líbilo to, že tam bylo víc různých myšlenek a taky kombinace fyzického pohybu s divadlem. Dále byla oceněna energičnost a síla vyvolaných emocí.

Představení **You, generace** bylo shledáno nápaditým, aktuálním, zahráno bylo podle studentů s nadhledem. Generace Z jsou prý mladší bratři a sestry studentů a úplně to na ně sedělo. Zazněla pochvala na konec představení, protože bez něj by prý představení bylo vlastně depresivní. Padla otázka, jak tomu rozuměli starší. Hana Švejsová za sebe pověděla, že několikrát nevěděla, o čem se mluví a přestože z ní youtuberka už nebude, příště by už nechtěla být tak mimo. Další otázkou bylo, jestli si to soubor sám vymýšlel. Jaroslav Provazník potvrdil, že ano, děti prý přicházely s postupně nápady. Závěrečná tečka byla prý vymyšlena na poslední chvíli. Dále se řešilo „video z pohybu maminky“ a to, jestli to není za hranou. To však byl asi záměr. Konečným poznatkem bylo, že hra Mario je aktuální i dnes.

Východiskem druhého představení už byla literatura. **Leni** zaujala tématem. Na historii by neměli zapomínat ani nejmladší. Jaroslav Provazník vysvětlil, že představení nevzniklo jako klasická inscenace, byl to dlouhodobější projekt na ZŠ (prozkoumávání druhé světové války). Zaujalo zpracování postav „loutek“. Nepochopení přineslo „psaní dopisu učitele“, ale jeden z diváků - studentů si to vložil tak, že učitel je autorem knihy o Leni a sepisuje ji. Jaroslav Provazník přiznal, že tak to opravdu je, ale že na to nepřišel ani lektorský sbor. Nakonec přidal názor, že děti z Liberce vlastně předlohu povýšily, text samotný že už je spíše zastaralý a těžkopádný, na rozdíl od inscenace. Další přednosti - čistota provedení, neužvaněnost, autentičnost hlavní postavy (nevypadla nikdy z role).

Dramatický soubor ZŠ Železnická z Jičína přijel na Dětskou scénu už potřetí, nyní s inscenací **Malý John a Krvavý koleno**. Vzpomínky na vystoupení předchozího roku se však do diskuse často vracely. Ve srovnání s loňským Kuchař Sam a mořské panny už letošní představení tolik nezaujalo. Písničky už prý s dějem tolik nekorespondovaly, někomu také vadil učitel zpívající společně s dětmi. Na druhou stranu u dívek bylo znát, že jsou velmi dobře pěvecky vybaveny. Líbil se také text písně na chytlavou melodii. U hudební složky se později probírala také otázka nutnosti závěrečné písně (po potlesku), když vše už bylo vlastně ukončeno. Pozitivně byla oceněna předloha a svižný jazyk (nová úsloví). Někteří soucítily s Johnem, když mu bylo zadáno tolik práce a pak přišel ještě trest. Ve ztvárnění Krvavého kolena prostěradlem byl otazník, jestli to zas nebyli jen ostatní s další výhrůzkou (před zhasnutím byl někdo za prostěradlem vidět).

Protože poslední diskuse se jednotlivými divadelními zážitky probírala spíše nahodile, o představení **Tak tady mě máte...** padlo názorů o něco méně. Ocenována byla ale originalita východiska - verše Shela Silversteina. Jedná se o cestu k poezii. Představení u někoho ovlivnila únava a nesoustředěnost. Lektori prý velmi dlouho přemýšleli o lince, která vše (ne)propojuje. Někdo se cítil do veršů „zamotán“.

Zapsal Martin Domkář

ZAPSALI JSME...**... Z DĚTSKÉHO DISKUSNÍHO KLUBU**

Co se skrývá v ponožce, díl 5.

Poslední odehrané a zhlédnuté divadelní představení za námi. Ani v tento den jsme nevynéali dětský diskusní klub. Odhalili jsme poslední letošní vzkazy od diváků. Souborům odevzdali poslední ponožky visící na šňůře. Mluvení a sdílení o divadelních zážitcích zdar!

S - soubor

D - divák

YOU, GENERACE

Co jsme našli v ponožce?

Kéž by ty mobily zahodili.

Měli jste to hezké a vtipné. A kde měli ti dva kluci pláště?

Pěkné, pravdivé představení.

Pro lidi, kteří neznají scénu YouTube nepochopitelné vtipy. Pointa by měla být víc rozebrána. To, že se to řeklo, mi nestačilo.

Celkově oceňuji dobrý nápad. Mário byl super!

Krásný konec.

Co zaznělo v aule?

D: Světlo z mobilů ve tmě, to se mi líbilo.

S: Pláště jsme měli jako vědci, pak jsme si nechali jen černobílé oblečení, jako černobílý pohled na svět.

D: Nevěděla jsem, kdo to je, ty dva. Jaké jsou generace?

D: Já bych dal like!

D: It's Prank znamená něco jako dostal jsem tě, nachytal jsem tě.

D: Rozhledna byla super. S: Lidi se předbílají, jdou po extrému, aby byli viditelní.

LENI

Co jsme našli v ponožce?

Křehounké ale silné.

Nepochopil jsem.

Velmi citlivě zahráno.

Bylo to hrozně hezké (trochu strašidelné), zábavné. Leni dobře hrála, jako všichni.

Pravdivé, citlivé.

Nádherně temné a strašidelné propojování.

Krásné ovládání loutek. Nechalo to ve mně silný dojem.

Chvilí mi běhal mráz po zádech.

Co zaznělo v aule?

D: Loutky znamenaly, že jsou to děti ovládané režimem.

D: Proč máte ty mašle? S: Německé holky nosily mašle. Pokoušeli jsme se naznačit rozdíl mezi Německem a okolním světem.

S: Ona si vzpomíná ve snech a na půdě najde důkazy.

D: Co znamenaly ty listy a plynulé pohyby na konci? D: Psal dopis její mamce. Psal dopisy do Česka. Odepisoval Leni. S: Zapisoval její příběh.

S: Holce, která hraje Leni, je 10 let a je z druhé skupiny.

D: Skleničkou jsi vážně hrál ty? S: Ano.

MALÝ JOHN A KRVAVÉ KOLENO

Co jsme našli v ponožce?

Já mu to přála.

Zajímavé.

Vtipné.

Palec na horu pro Johna. Hodil se na to. A také se mi líbil konec.

Hezká pointa, ale podle mého trochu jednoduchá. Zapořil bych jí do hry.

Výborně vybavený soubor. Škoda toho závěru.

Co zaznělo v aule?

D: Krvavé koleno nebylo strašidelné. Ale celou dobu mluvíte o tom, jak je děsivé.

D: Vy, kteří jste hráli jen na začátku a na konci a pak tam jen stáli, to jste se nenudili? Já bych vás zapojil.

D: Zvuk hrnečků mi stačil. Nemusel tam být další zvuk.

D: Písně byly pěkné. Ale jen se zazpívalo to, co se již hrálo/řeklo. Chtělo by to rozvíjet příběh dál.

D: Ozvučování pomocí nástrojů se mi moc líbilo.

S: Původně byli místo polínek papírové trubky.

D: Bylo tam zbytečně moc rekvizit, které nebyly moc důležité.

D: Když se na konci ten kluk přidal k holkám, byl pořád Honza. Mněl by si sundat tu čepici.

TAK TADY MĚ MÁTE...

Co jsme našli v ponožce?

Bylo to moc, moc pěkné a živé. Hezky doladěné kostýmy a účesy. Jste moc šikovní, kamarádi.

Dobrý nápad. Super culíky. Ale ze začátku jsem to moc nepochopila.

Představení tohoto typu mne moc nebe-rou (nemám cíl, směr, myšlenku) ale musím říct, že se vám to povedlo. Skvěle jste si vystačili s jedinou rekvizitou a podařily se vám plynulé přechody. Možná by to mohlo být o chlup kratší.

Moc se mi líbilo, jak jste si pohráli s návazností textů a se žebříkem.

Co zaznělo v aule?

D: Já to vůbec nechápala.

S: Všichni jsou nešťastní, že tomu nerozumí a přitom to žádný smysl nemá.

D: Je to svět jinými očima.

D: Štvalo mne, že jsem nemohla najít děj. Po druhé, když mi paní učitelka k tomu něco řekla, tak jsem si to užila.

D: Šílený svět. Proto i ty účesy, že?

S: KUK- klub uměleckých katastrof

D: Kolik básní tam bylo? S: 22

Zapsala Denisa Tchelidze

VČERA JSME SI VŠIMLI...**...DĚTSKÉHO DISKUSNÍHO KLUBU**

VČERA JSME SI VŠIMLI...

... SEMINÁŘE B

PŘEDSTAVUJEME VÁM...

... REDAKCI

„Položte svému kolegovi z redakce dvě libovolné otázky - jednu vážnou, druhou nevážnou. A jinému kolegovi či kolegyni na dvě otázky odpovězte.“ O to jsme na konci přehlídky požádali sebe v redakci navzájem. Na co byste se nás zeptali vy?

Eva Davidová se ptá Romana Mandy:

1. Viděl jsi někdy nějaké folklórní divadlo? Jaké?

Vyložené folklórní divadlo ne, ale viděl jsem Žitkovské bohyně, inscenaci Městského divadla Zlín, kde se divák, mimo jiné setká s jihomoravským folklórem.

2. Komu bys chtěl dát dárek a proč?

Svým dcerám a manželce. Neviděl jsem je týden, a už je mi po nich smutno.

Roman Manda se ptá Iva Mičkala:

1. Jezdíš rád na Dětskou scénu?

Jasný, vždyť je to jasný. Jezdím moc rád.

2. Jak by sis přál, aby vypadala fotografie, na níž bys byl Ty?

To by musela být hodně stylizovaná.

Ivo Mičkal se ptá Veroniky Rodové

1. Jak se cítíš?

Jako mračno nad Svitavami plné deště.

2. A jak ses celou dobu cítila?

Jako lednička plná řízečků, bramboráčků, okurčiček, rajčat a petrželových snítek.

Veronika Rodová se ptá Dany Edrové

1. Co pro tebe znamenala příležitost účastnit se Dětské scény?

Vidět zajímavá představení (i když to se moc nepovedlo - viděla jsem jen jedno, ale pěkný :-)). Poznat nové lidi a potkat staré známé. Poznat práci v redakci. Zažít přehlídku „naruby“ - ve dne spát, v noci pracovat.

2. Který ze Tvých dětských snů se Ti splnil?

Abych vyrostla a abych si vydělala na sladkosti.

Dana Edrová se ptá Pavla Kocycha

1. Jaký druh práce děláš nejraději?

V podstatě taková práce asi neexistuje, protože jsem založením od přírody flákač :-). Ale jelikož nejsem rentiér a s tímto postojem bych brzo umřel hladu, musím pracovat. Nejraději dělám práci, která mně vnitřně naplňuje. Což je aktuálně práce na Dětské scéně.

2. Máš kapitánskou čepici? A musí ji vlastně kapitán nosit?

Kapitánskou čepici jsem několikrát měl, ale všechny už plují v dálavách oceánů, neboť si je vítr a moře velmi rád bere jako skalp. Kapitáni v minulosti nosili jako znak své moci nejen čepice, ale i třírohé klobouky, pirátské šátky, které jim zakrývaly vystřelené oko, nebo nůž mezi zuby. Symbolem dnešního námořního kapitána by neměla být čepice, ale spíše přirozená autorita.

Pavel Kocych se ptá Ivy Vachkové:

1. Kdybys byla herečka a mohla by sis vybrat životní roli, jakou bys hrála?

Nikdy jsem nad tím nepřemýšlela, ale nejspíš královnu Runu v Zeyerově hře Radúz a Mahulena. Kdysi ji hrála moje maminka a líbila se mi tak moc, že jsem to chtěla taky zkusit. A nebo Medeu, ta mě lákala na střední škole.

2. Protože o tobě vím (a čtenářům na tebe rád prozradím), že jsi nadšená jachtařka... co pro tebe znamená pojem “moře”?

Hlavně svobodu a volnost. Celé hodiny vydržím sedět na přední plachetnici a dívat se na moře před sebe. Dává mi to klid a naději, že jsou přede mnou další nepoznané krajiny. A jistotu, že s mořem se nikdy nenudím a můžu si plout skoro kamkoli (tedy když to vítr dovolí).

Iva Vachková se ptá Evy Davidové:

1. Co všechno bys ve svém životě ještě chtěla dělat a proč?

Prodavačku ve vlastním obchodě koloniálu nebo Narpě. Hospodskou ve vlastní hospodě. Zpívat a hrát v opeře pod širým nebem. Vést dětské a studentské divadelní soubory. A ještě pár dalších věcí.

2. Když jsi jezdila na Dětskou scénu dříve, vždy jsi měla s sebou jízdní kolo. Kde je tvé kolo teď, co dělá a jak se má?

Je zamčené v přízemí našeho domu vedle sklepa. Po dlouhé době (3,5 roku) jsem na něm zase začala jezdit po Brně. Přišlo o košík a trošku mu přeskakuje středová osa. Už se těší na výlety s dětmi a stále nese jméno Lady 26.

PŘEDSTAVUJEME VÁM...

... DALŠÍ OSOBY SPOJENÉ S PŘEHLÍDKOU

1. Co je vaší pracovní náplní v organizaci NIPOS – Artama? A na této přehlídce?
2. Zažili jste někdy happy-end?
3. Co vás na divadle nejvíc baví?

KAREL TOMAS

1. V NIPOSu mám na starosti zahraniční kontakty v oblasti neprofesionálních uměleckých aktivit, hlavně korespondenci a administrativu. Také organizuji přehlídku Otevřeno Kolín. S Alenou spolupracuji na dílně v Šumperku a na ostatních přehlídkách pořizuji video dokumentaci. Dříve jsem organizoval Šrámkův Písek, Jiráskův Hronov a Náchodskou Prima sezónu (dnes Mladou scénu v Ústí nad Orlicí). Také spoluvedu dětské a studentské divadelní soubory.

2. Pořád věřím ve šťastné konce, je to taková limitující hodnota, ke které člověk směřuje a nikdy ji úplně nedosáhne, věřím ale, že existuje a můžeme se k ní přiblížit.

3. Asi komunikace po všech stránkách, a pak sny.

ALENA CRHOVÁ

1. Jsem tajemnicí Dětského centra NIPOS-ARTAMA, to znamená, že pomáhám kolegům. Jezdím na Dětskou scénu, Přehlídku scénického tance v Kutné Hoře, Tanec, tanec v Jablonci nad Nisou, přehlídku dětských pěveckých sborů v Novém Jičíně a jednou za tři roky celostátní přehlídku dětských výtvarných prací. Na přehlídkách se starám o finance, někdy fotím a zpracovávám grafický materiál a pomáhám tam, kde je to třeba, my tomu mezi sebou říkáme „čičmunda“ pro všechno. Léta organizuji Dílnu mladých divadelníků v Šumperku společně s Karlem Tomasem a třetím rokem mám na starosti Šrámkův Písek a pořád mě to baví.

2. Ano.

3. Lidi.

Ptala se Eva Davidová

ZALISTOVALI JSME...

... V KNIZE JÁ TO DOUFEJME ŇÁK ZMÁKNE

(MARCELLO D'ORTA, PRAHA: BAOBAB, 2009)

Na konci minulého století učitel Marcello D'Orta vydal slohové práce svých žáků, které učil ve čtvrti Arzano na neapolském předměstí. Dnes by se mohl říci, že v sociálně vyloučené lokalitě. Navzdory tomu výsledek D'Ortovy pedagogické i editorské práce stojí za to. Krátké příběhy vykreslené bystrým a nekompromisním jazykem dětí z 1. stupně základní školy vypovídají o tehdejší (i současném) světě mnohem víc, než by kdy dokázal text napsaný ledajakým dospělým. Slohovky, často kostrbaté, ale vždy přímočaře popisující běžný život (nejčastěji ve vesničce Arzano), jiskří nezamýšleným humorem. Někdy vám však naskočí husí kůže.

Kniha může posloužit jako inspirace, jako příklad neškolometské a živoucí tvořivé práce s dětmi. Včera jsme viděli představení To víte, Afrika. Pan učitel D'Orta zadal jako téma slohové práce **Hlad ve světě**:

Hladu je ve světě hodně. Existují národy, který umírají hladu. Existují mouchy. Krokodýlové. Pavouci. Hlad. To je Afrika. Ale ani v Indii to není žádná sranda. V Číně, když si neuděláš děti, tak ti zaplatě.

Hlad se ve světě hemží jako červy, jako žížaly. Existují národy hrozně bohaté, které ani nevědí, co znamená hlad, ale existuje taky Indie, Afrika a Basilicata /kraj v jižní Itálii/, kde vědí, co znamená hlad! Svět je příšerný. Země je příšerná. Lidský bytosti jsou příšerný. Svět se chová jako Bohatec a Lazar je Afrika, a taky trochu Peru. Kdysi bylo Peru strašně bohatý, teď ho bolí břicho hladu. Svět je příšerný, já se to nebojím říct, protože jsem přeceda třídy a některý věci můžu klidně říkat. Ale tuhle slohovou práci bych rád zakončil slovy: ČLOVĚK NEPOCHÁZÍ Z OPICE, ALE Z UPÍRA!

Kniha vychází ve druhém vydání a přeložila ji Kateřina Vinšová.

VČERA JSME SI VŠIMLI...

znavených

spiklenkyň

spiklenců

KOMIKS

ŘEŠENÍ

ZVEME VÁS...

... DO ŠUMPERKA

Na polovinu srpna připravujeme již 22. ročník atraktivní dílny pro mladé divadelníky pod názvem S.M.A.D. - Setkání mladých amatérských divadelníků - Dílna Šrámkova Pisku.. Dílna je určena mladým lidem s aktivním zájmem o divadlo (16-35 let). Účastníci mají možnost pracovat po dobu osmi dnů ve skupině vedené profesionálním lektorem na předem určeném tématu. Akce je zakončena společným vystoupením všech tříd. Setkání je doprovázeno inspirativními vystoupeními. Šumperská dílna je jednou z mála platform pro setkávání a vzájemnou inspiraci českých a slovenských divadelníků.

V letošním roce otvíráme tyto třídy:

Třída A - Opereta: druh, který se stal žánrem

Přehledka žánrových klíše divadelního druhu, který je na ně nejen nejbohatší - ale stal se i jejich synonymem

Lektoři: Lukáš Rieger - herec, pedagog herectví JAMU Brno a Miroslav Ondra - herec, dramaturg, pedagog muzikálového herectví a hudebník

Třída B - Oidipus Tyrannus: pohybové divadlo

Lektor: Juraj Benčík - slovenský mim, herec a pedagog, člen Cirque du Soleil

Podkladem pro práci ve třídě bude Sofoklova

hra Oidipus.

Třída CV (30+) - Svatba nebo Svatba?

Lektor: Václav Klemens - režisér a pedagog

Dílna pro herecky ostřílené amatéry (věkový limit pro účastníky je zde směrem nahoru mírně rozvolněn). Herecká třída nastuduje aktovku Bertolta Brechta, nebo Antona Pavloviče Čechova.

Třída G - Internetový analfabetismus: autorské divadlo

Lektor: Patrik Lančarič - slovenský divadelní a filmový režisér

Co všechno způsobuje internetový analfabetismus? Kolik z nás je internetových analfabetů? Co všechno nám hrozí? Divadlo je ideální prostor k tomuto vážnému tématu.

Třída H - Pantomima, groteska a krátké video

Lektor: Michal Hecht - mim, režisér a pedagog na volné noze

Účastníci se v první části semináře seznámí se základy pantomimy, akrobacie (technika pádů), jevištního pohybu a dramatizace příběhů do „neverbálna“. Čeká je náročný fyzický trénink, ale i příjemná relaxace a masáže.

Pořádají: NIPOS-ARTAMA a SADAS, z.s.

Kontakt: čičmundové Alena Chřivá a Karel Tomas

Termín a místo konání: 12.-21. srpna, Šumperk

Podrobné informace o dílně a přihláška na: <http://www.nipos-mk.cz/?p=28494>

PROGRAM DĚTSKÉ SCÉNY 2016

STŘEDA 15. ČERVNA

8.30-12.00 semináře A-E

Fka
Tyjáter

Fabrika Svitavy
alternativní klub Tyjáter

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY - ČÍSLO 6

Redakce: Iva Vachková (šéfredaktorka), Eva Davidová, Roman Manda, Veronika Rodová, Alena Exnarová (recenze přehlídkových představení), Pavel Kocych (sazba a grafika), Ivo Mičkal (foto). Tisk: DTP centrum Svitavy. Redakce sídlí ve 3. podlaží Fabрики Svitavy. Uzávěrka čísla 6 - 16. června 2016 v 00:02. Náklad 160 ks.